Gabriela Babnik
V visoki travi

Ljubljana: Študentska založba, 2009

Modra hiša

Na sestrini poroki sem nosila perle. Okoli zapestja in v ušesih. Ko sem iskala luknjo v ušesu, z glavo nagnjena proti ramenu, me je mož nalahno pobožal od zadaj. Bilo je prvič, da je to storil. Menda, ker sem bila lepa. Sophia Loren me je prosila, če bi bila njena priča. In pri tem mi je dala natančna navodila, v kakšni barvi moram biti. Rekla je, da ne boš prišla v tistem vijoličnem kostimu, ker na moji in svoji poroki ne moreš nositi iste stvari. Toda naredila sem ravno to. V zadnjem hipu. V vijolični sem se počutila varno in elegantno hkrati in poleg tega je bila najljubša barva mojega moža. Ne vem, če je vedel, da gre za barvo ljubosumja. Vendar ni bilo strahu. Bele perle so kostimu odvzele nekaj intenzivnosti in poleg tega sem si nadela še nevpadljive rokavice. Zato, ko me je zagledala, ni bila preveč razočarana. Stopila je proti meni, z razpuščenimi lasmi in nizkimi čevlji ter me objela.
»Lepa si.«
»Ti tudi, ti tudi,« sem dahnila v njen vrat.
Zraven je stal bodoči mož. Ne preveč velik, ne preveč lep, ravno prav. Na koncu si je našla policaja. Vprašala sem jo, zakaj ravno on, pa mi je odgovorila, ker jo bo nosil po rokah. Neke noči sta pristala v fičku, se malo božala, malo poljubljala in potem ji je dal prstan iz belega zlata. »Bi postala moja žena,« je rekel po pravilih in ona je še malenkost premišljevala ter potem prikimala. Naokoli so bila drevesa, morda celo srne in položila je svoj lunast obraz v njegovo dlan. Še na poroko sta se pripeljala z istim fičkom. Ko z ustnicami nisem bila daleč od njenega vratu, se je zasmejal, da je kot njun muzej ljubezni. Imel je bele zobe, skoraj tako bele kot ovratnik naškrobljene srajce. In po njegovi drži sem vedela, da je ponosen, da jo bo res nosil po rokah. Zanj je bila kakor kroglica perle v ušesu. Če jo izgubiš, se takoj opazi, enako, če si jo nadeneš.